

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Coco Mellors

Surorile Blue

Traducere din limba engleză și note de Ioana Petridean

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Cezar Petrilă

Design și ilustrație copertă:
Rucsandra Enache

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Liviu-Constantin Rusu

Corectură:
Cristina Spățărelu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MELLORS, COCO

Surorile Blue / Coco Mellors ; trad. din lb. engleză și note de Ioana
Petridean. - București : Editura Trei, 2025

ISBN 978-606-40-2631-6

I. Petridean, Ioana (trad. ; note)
821.111

Titlul original: Blue Sisters
Autor: Coco Mellors

Copyright © 2024 by Coco Mellors

All rights reserved

Copyright © Editura Trei, 2025 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-2631-6

Pentru Daisy, care a fost acolo de la bun început

*Și pentru Henry, care mi-a promis că va rămâne
până la sfârșit*

Prolog

O soră nu e o prietenă. Cine poate explica nevoia de a lua o relație atât de primară și de complexă cum este aceea cu o soră și de a o reduce la ceva atât de substituibil, de banal precum relația cu o prietenă? Și totuși acest statut este folosit iar și iar pentru a denumi cea mai profundă formă de intimitate. *Mama este prietena mea cea mai bună. Soțul meu îmi este cel mai bun prieten.* Nu. Calitatea de soră, definită prin faptul că unghiile v-au crescut în interiorul aceluiași pântec, că ați fost împinse urlând prin același canal cervical, nu este același lucru cu prietenia. Nu vă alegeți una pe cealaltă și nici nu există o perioadă de tatonare, în care să vă cunoașteți reciproc. Faceți parte una din cealaltă, încă de la început. Să privim cordonul ombilical — viguros, sinuos, urât și cu toate acestea esențial — și să-l comparăm cu o brățară a prieteniei, împletită din fire strălucitoare. *Asta e diferența* dintre o soră și o prietenă.

Cea mai mare dintre surorile Blue, lidera lor, este Avery. S-a născut înțeleaptă și lipsită de entuziasm. La vârsta de patru ani s-a întors în apartamentul părinților

ei din Upper West Side, după ce plecase singură de la grădiniță, și s-a declarat *prea obosită ca să meargă mai departe*. Dar a făcut-o, întotdeauna o face. Avery le-a învățat pe toate surorile ei cum să înoate craul, cum să se împrietenească cu pisicile de la băcănie scărpînându-le sub bărbie, cum să amestece cărțile de joc fără să le îndoiaie colțurile. Urăște autoritatea, dar iubește structura. Are memorie fotografică; în liceu, a intrat fraudulos în biroul în care se țineau dosarele elevilor și a memorat datele tuturor colegilor ei, după care și-a petrecut restul semestrului băgându-i în sperieți din cauză că li se adresa folosindu-le codurile numerice personale.

A absolvit liceul la șaisprezece ani și și-a încheiat studiile la Columbia University în numai trei ani. Apoi, la douăzeci și unu de ani, a fugit de acasă pentru a se alătura unei „comunități anarhiste, nonierarhice, bazate pe consens“, cunoscută și sub numele de comună, după care a trăit o vreme pe străzile din San Francisco, unde s-a apucat de fumat, iar în cele din urmă, de heroină injectabilă. Fără știrea nimănui din familie, s-a internat singură la dezin-toxicare un an mai târziu, iar de atunci n-a mai consumat absolut nimic. S-a înscris apoi la drept, unde și-a pus în sfârșit memoria în slujba unei cauze bune.

Se spune că nu-ți cunoști principiile până în clipa în care devin inconveniente pentru tine, iar Avery e dovada vie. Are foarte multe principii, care adesea devin incomode. Poate că i-ar fi plăcut să fie poetă sau realizatoare de filme documentare, dar e avocată. Acum are treizeci și trei de ani și locuiește în Londra împreună cu soția ei, Chiti, o terapeută cu șapte ani mai în vârstă decât ea. Și-a achitat toate împrumuturile făcute pentru studii și deține mobilier care costă aproape la fel de mult ca educația ei.

Nu știe încă, dar peste doar câteva săptămâni, căsnicia și viața ei vor face implozie în moduri pe care nu le-ar fi crezut posibile. Lui Avery i-ar fi plăcut să fie toată numai coloană vertebrală, însă în ea se regăsește și moliciunea cărnii.

La doi ani după nașterea lui Avery, părinții lor au adus-o pe lume pe Bonnie. Bonnie are vorba dulce și o voință de fier. Limbajul ei e limbajul corpului. La șase ani putea merge în mâini. La zece, putea jongla cu cinci mandarine în același timp. A încercat și baletul, și gimnastica, dar nu și-a găsit niciodată locul în stolul acela de fete feminine și flexibile. Când avea cincisprezece ani, tatăl lor i-a cumpărat o pereche de mănuși de box după ce izbise cu pumnul și făcuse o gaură în peretele dormitorului ei, iar atunci și-a găsit adevărata chemare. Când a descoperit boxul, probabil că Bonnie s-a simțit așa cum se simt alții când descoperă sexul. Deci despre *asta* vorbește toată lumea.

Bonnie se închină la altarul disciplinei. După ce a urmărit în tăcere declinul adolescentin al surorii ei mai mari, a jurat că nu se va atinge niciodată de vreo picătură de alcool. Drogurile ei sunt sudoarea și violența. Asta a dus-o direct la IBA Women's World Boxing Championships, cel mai înalt nivel al competițiilor sportive pentru amatori, alături de Jocurile Olimpice, unde a câștigat medalia de argint la categoria ușoară, după care a trecut la profesioniști. În mod cu totul neașteptat, în ciuda faptului că practică acest sport, Bonnie e cea mai blândă dintre surori. Poate să scoată cuburile de gheață din tăvița congelatorului fără s-o izbească de masă. Căinii și bebelușii au instinctiv încredere în ea. Nu știe deloc să mintă. Deși are un corp ca o ușă boltită de stejar, firea îi e transparentă

ca o fereastră. Acum în vârstă de treizeci și unu de ani și la ceea ce ar trebui să fie apogeul ei sportiv, Bonnie a părăsit atât New Yorkul, cât și lumea boxului în urma unei înfrângeri devastatoare în ultimul meci. A fugit în Venice Beach, Los Angeles, unde și-a găsit o slujbă de bodyguard la un bar.

Cei mai mulți oameni trec prin viață fără să știe vreodată ce înseamnă să ai o chemare, una care îți cere să sacrifici plăcerea de moment pentru potențialul unui vis care este posibil să nu se realizeze ani întregi, asta în caz că se realizează vreodată. Te înstrăinează de ceilalți, indiferent dacă vrei sau nu. Poate fi istovitor, poate să te însingureze și să te facă să resimți totul ca pe o pedeapsă, dar, dacă asta e cu adevărat chemarea ta, atunci n-ai de ales. Așa a fost boxul pentru Bonnie. Cu toate acestea acum poți da de ea pe vreo străduță lăturalnică din Venice, adunând halbe goale, ajutând femeii cherchelite să urce pe banchetele din spate ale mașinilor și măturând mucuri de țigară, fără nicio urmă din războinica anarhistă, cu inimă de fier care a fost antrenată să fie.

Apoi părinții lor și-au dorit un fiu — dar, după două sarcini pierdute, despre care nu s-a vorbit niciodată, au adus-o pe lume pe Nicole, cunoscută dintotdeauna drept Nicky. Dintre toate surorile, Nicky a fost *cea mai* fetiță. Putea să facă un balon din gumă de mestecat mare cât capul ei. La maturitate, asculta fără ironie muzică pop pentru adolescenți. Activitatea ei preferată în copilărie era să îngrijească omizi până deveneau fluturi și să le hrănească cu bucățele de dovleac. Când a împlinit zece ani, și-a cum-părat primul ei sutien cu sârmă, doar ca să fie pregătită. Când a absolvit liceul, avusese deja cinci iubiți. Îi plăcea să-și aleagă ținutele cu o săptămână înainte, inclusiv

lenjeria asortată. Putea să-și aplice perfect tușul pe pleoape într-un taxi în mișcare, fără să-i tremure mâna. Nicky a fost mereu populară printre băieți, dar avea un talent în a lega prietenii cu femei. S-a alăturat unei comunități de fete în perioada liceului, motiv pentru care surorile ei o tachinau fără milă, însă ei nu-i păsa. Surorile ei erau ocupate adesea cu propriile cariere, iar ea le ducea dorul, așa încât prietenele au devenit familia sa.

Dacă Avery era rațională, iar Bonnie era stoică, Nicky era sensibilă. Un adevărat carnaval de emoții pe care nu încerca să le ascundă. Uneori era vârtejul extatic al unui carusel, alteori coliziunea între două mașinuțe electrice de bălci, iar alteori ținta încremenită din sala de tir. A fost născută să fie mamă, dar trupul ei avea alte planuri. După ani de menstruații agonizante, la douăzeci de ani a fost diagnosticată cu endometrioză. Deși a murit la douăzeci și șapte de ani, n-a făcut parte din clubul celor care mor tineri; n-a fost cântăreață în nicio trupă și nici nu și-a trăit viața cu lăcomie, pentru a muri tânără. Dacă ați fi întrebat-o pe Nicky, v-ar fi spus că a trăit o viață extraordinară de obișnuită, ca profesoară de engleză la clasa a zecea, într-o școală religioasă din Upper West Side, la câteva străzi distanță de locul în care a crescut. Dacă părea că duce o viață mai modestă decât cea a surorilor sale, ei bine, ea nu vedea câtuși de puțin lucrurile astfel. Își iubea elevii și visa ca într-o bună zi să aibă o familie a ei. Nimic nu i-a prevestit moartea, cu excepția faptului că avea dureri.

La un an după nașterea lui Nicky, părinții au făcut o ultimă încercare de a concepe mult așteptatul fiu. Și s-au ales cu Lucky. Născută acasă din greșală, în doar cincisprezece minute, Lucky și-a stabilit fără ezitare locul

în familie. Indiferent ce vârstă ar avea Lucky, ea va rămâne mereu bebelușa. De fapt, din clipa când Nicky a început să vorbească, i-a spus lui Lucky *bebelușa mea* și a insistat să-i care peste tot silueta micuț. Au rămas de nedespărțit, doar că Lucky n-a rămas mică. Are un metru optzeci înălțime. Părinții lor au făcut patru încercări pentru a crea lucrul acela atât-de-râvnit: frumusețea feminină. Cu Lucky, le-a ieșit. Până și dinții, cu o pereche de canini neobișnuit de ascuțiți, dau zâmbetului ei o calitate senzuală, lupească. Recent, fără aprobarea agenției sale, și-a ciopârțit aproape tot părul și l-a vopsit în alb. Acum pare o combinație de Barbie, Billy Idol și husky siberian. Lucky a devenit model la paisprezece ani și a lucrat în toată lumea, ceea ce e un alt mod de a spune că a fost singură peste tot în lume.

Când Lucky pășește într-o cameră e ca și cum ai scăpa un ȕpar electric într-un acvariu cu peștișori aurii. Are mintea ascuțită și e timidă în secret. A învățat singură să cânte la chitară în timp ce se afla în Tokyo și este destul de bună, dar prea timidă pentru a cânta vreodată în fața cuiva. Încă îi plac jocurile video, de fapt îi place orice formă de evadare. În prezent locuiește singură în Paris. A rostit cuvintele *Am nevoie de o băutură* de o sută treizeci și două de ori anul ăsta. De mai multe ori decât a zis *Te iubesc* în toată viața ei. În apartamentul său din Montmartre, și-a atârnat deasupra patului fluturii albaștri înrămați dăruți de Nicky înainte să moară, numai că ea doarme foarte rar. Lucky are douăzeci și șase de ani și e pierdută. De fapt, toate surorile rămase în viață sunt pierdute.

Dar ceea ce nu știu ele este următorul lucru: câtă vreme ești în viață, nu e niciodată prea târziu pentru a fi găsit.

Capitolul 1

Lucky

Lucky a ajuns târziu. Într-un mod iresponsabil, ireversibil, în-pericol-de-a-și-pierde-slujba. A avut o probă la o *couture maison* din Le Marais la prânz, dar asta era acum zece minute, iar ea se afla încă în metrou, la kilometri distanță. Noaptea trecută fusese la o petrecere organizată la finalul săptămânii modei, bucurându-se de open bar (singurul lucru de care-i păsa lui Lucky), unde cunoscuse doi grafferi corporatiști care ardeau de nerăbdare să-și recâștige reputația de creativi marginalizați. Se oferiseră s-o ducă cu motocicletele lor într-o clădire abandonată, fosta locuință a unui diplomat din arondismentul 16, pe care puseseră ochii pentru a o acoperi de *tag-uri*. Lucky nu era neapărat de acord cu devastarea fațadei unui monument istoric cu vopsea spray, însă era mereu dornică să prelungească distracția până noaptea târziu.

Clădirea se dovedise a fi mai bine păzită decât se așteptaseră, înțesată cu camere de supraveghere și înconjurată de un gard intimidant, așa că s-au rezumat la a

colora obloanele metalice ale unei tutungerii din apropiere, grafferii optând pentru câteva sloganuri libertariene popularizate de protestele din Paris din 1968 — *Este interzis să interzici!* —, în timp ce Lucky a ales reprezentarea clasică a unui penis, cu tot cu o pereche de testicule. Au privit soarele înălțându-se pe cer de pe treptele muzeului Palais de Tokyo, în timp ce beau Veuve Clicquot roz, șterpelit de la petrecere, după care s-au dus cu toții acasă la Lucky să fumeze un joint. După încercarea previzibilă a celor doi de a iniția o partidă de sex în grup, Lucky le-a sugerat să scoată din ecuație femeia-sendviș și să și-o tragă între ei, înainte de a cădea lați, complet îmbrăcați, pe patul ei, unde s-a trezit câteva ore mai târziu, în apartamentul gol și, din fericire, nejefuit, din pricina unui mesaj arogant primit din partea agentului său, prin care i se transmitea să se spele pe cap înainte de proba de azi.

Era și ziua în care se împlinea un an de la moartea lui Nicky.

În timp ce metroul își continua drumul, Lucky și-a verificat telefonul — a găsit un apel pierdut și un mesaj vocal de la Avery, care era, fără îndoială, angajată într-o misiune de „procesare” a sentimentelor legate de această zi, plus un e-mail formal de la mama lor, pe care l-a ignorat imediat. Îi era dor de metroul din New York, cu mizeria lui, cu certa lui incertitudine și cu lipsa de semnal a telefonului mobil; metroul din Paris era aproape agresiv de eficient și complet accesibil prin telefon, chiar și în galeriile subterane. Aici nu te puteai ascunde nicăieri. Fără să asculte mesajul lui Avery, Lucky și-a pus telefonul înapoi în buzunar. Nu mai văzuse pe nimeni din familia ei de un an întreg, de la înmormântarea lui Nicky. În noaptea aceea, un vânt puternic și fierbinte măturase orașul; întorsese cu susul

în jos mesele teraselor și rostogolise tomberoanele de-a lungul bulevardelor, ruptese cablurile electrice și crengile copacilor din Central Park. Apoi le împrăștiase pe Lucky și pe surorile ei, aruncându-le în colțurile lor de lume, fără vreo intenție de a reveni vreodată acasă.

Era în întârziere cu cincisprezece minute. În graba de a pleca, își uitase căștile, o scăpare ce avea să-i distrugă în mod garantat toată ziua. De obicei, Lucky nu reușea să parcurgă nici măcar o stradă fără să și le îndese în urechi, ridicând un zid sonor între ea și lume. Doar că ieșise pe ușă într-un timp record, ajutată de faptul că renunțase la micul-dejun obișnuit, un Marlboro Red și o pastilă de ibuprofen, ieșind din casă îmbrăcată în hainele în care se trezise. Și-a mirosit pe ascuns tricoul de pe ea. Mirosea puțin a fum și oarecum a transpirație, dar per total nu era chiar așa rău.

— *Je voudrais te sentir.*

Ochii lui Lucky s-au îndreptat deodată spre bărbatul care ședea în fața ei și care tocmai îi vorbise. Avea chipul încordat, ca de rozător, al unei prăzi, dar privirea îi era de prădător. Ținea strâns în mână o sticlă mare de apă Volvic, chiar deasupra scrotului și îndreptată spre ea. Zâmbea.

— Ce? a întrebat ea, deși nu voia câtuși de puțin să știe ce-i spusese bărbatul și nici să stea de vorbă cu el.

— Ah! Ești americancă!

A pronunțat cuvintele într-o manieră tipic franțuzească — punând accent pe ultima silabă a cuvântului.

— Mda...

Lucky a încuviințat și și-a căutat din nou telefonul, încercând să pară dezinteresată.

— Ești frumoasă, a zis bărbatul, aplecându-se spre ea.

— Hmm... mersi.

Își ținea ochii lipiți de ecranul telefonului. S-a gândit să-i trimită agentului un mesaj prin care să-i spună că întârzie, dar a renunțat — n-ar fi făcut decât ca întârzierea să devină reală. Mai bine să se bucure de momentul ăsta intermediar, înainte ca toată lumea să afle c-a dat-o iar în bară.

— Și atât de înaltă, a continuat bărbatul.

Într-o pereche de Levi's clasici negri și un tricou cropped, Lucky era într-adevăr dreaptă și lungă ca un semn de exclamare. Și-a aplecat umerii în față, pentru ca el să vadă cât mai puțin din corpul ei, devenind un semn de întrebare.

— *Mon dieu!* a exclamat el ca pentru sine. *T'es trop sexy!*

Ar fi trebuit să se ridice și să plece. Ar fi trebuit să-l trimită dracului. Ar fi trebuit să-i ia sticla de apă — falusul imaginar mare și idiot — și să i-o strivească în mâini. În schimb, a arătat spre telefon.

— Uite ce-i, eu tocmai...

S-a încruntat și a arătat cu degetul spre ecran, pentru a-i da de înțeles că voia să sune pe cineva. A căutat repede printre contacte. Dar pe cine să sune? Nu voia să stea de vorbă cu nimeni. Din obișnuință, a căutat numele lui Nicky și a apelat-o. Împărțeau toate un abonament telefonic pe care-l plătea Avery; bănuia că Avery hotărâse să se scutească de suferința pe care i-ar fi provocat-o renunțarea la numărul lui Nicky, așa încât continua să plătească și partea ei. Lucky nu știa unde se afla telefonul lui Nicky, probabil mort, în cine știe ce sertar, își imagina, dar era recunoscătoare că avea încă măcar atât. Vocea surorii ei i s-a revărsat în ureche.

*Ați sunat la Nicky, lăsați un mesaj după semnalul sonor.
Distracție plăcută!*

Chicotea, conștientă de faptul că era înregistrată. În surdină, undeva în fundal, Lucky se putea auzi pe ea însăși, cu câțiva ani mai tânără și neavând habar de pierderea pe care i-o hărăzise viitorul, râzând.

— Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, a insistat bărbatul.

— Vorbesc la telefon, a zis Lucky.

— O, *d'accord*, a spus bărbatul lăsându-se pe spate, cu palmele deschise, într-un gest de galanterie ridicolă. Vorbim după.

Nu era prima dată când o suna pe Nicky după ce murise; simțea mereu nevoia de a vorbi cu sora sa și de a-i spune cum era viața fără ea. Când o suna se simțea asemenea unui om căruia i-au fost amputate membrele și care, crezând că mai are picioare, continuă să încerce să se ridice.

— Bună, sunt eu, a început Lucky în timp ce se auzea tonul. Eu... ei bine, am sunat doar să te salut.

A privit spre bărbatul din fața ei, care nu făcea nicio încercare de a pretinde că n-o asculta.

— Aici e săptămâna modei, așa că lucrurile sunt cam agitate, ca întotdeauna, dar voiam să te sun pentru că... ăăă... cred că e o zi importantă pentru tine, presupun. Un an! Nu-mi vine să cred. Deci, da, voiam doar să sun și să-ți spun... Nu felicitări, desigur. Nu e ca și cum ar fi o blestemată de aniversare. Dar voiam să știi că mă gândesc la tine. Mă gândesc mereu la tine. Și mi-e dor de tine. Desigur.

Lucky și-a dres vocea.

— Asta e. Te iubesc.

Lucky a așteptat să vadă dacă simte ceva, vreo modificare energetică în cosmos care să-i dea de înțeles că sora ei o ascultă. Nimic.

— Și încă ceva, Avery e enervantă. Pa.

A închis și s-a uitat pe fereastră. Aproape ajunseseră la Saint Paul, stația la care trebuia să coboare. În timp ce se ridica, bărbatul a întins mâna spre brațul ei. Lucky a sărit ca și cum individul ar fi ținut între degete un chibrit aprins.

— Ai putea să-mi dai numărul tău de telefon?

Metroul a încetinit în stație, iar Lucky s-a clătinat pe picioare. El i-a rânjit în timp ce ea tremura. Dinții îi erau pătați de tutun.

— Ești foarte sexy, a zis el.

Lucky s-a uitat la bărbatul care o măsura cu o veselie posesivă, ca și cum și-ar fi ales bunătați dintr-o vitrină. Sticla de apă era încă îndreptată spre ea, pornind din dreptul șlițului.

— Îmi permiți? a întrebat ea, arătând spre sticlă.

Metroul s-a oprit.

— Vrei asta? a întrebat el uimit și i-a întins sticla de plastic. *Mais bien sûr.*

A luat sticla din mâinile lui, a desfăcut dopul și i-a turnat în poală apa dinăuntru. Bărbatul a sărit în picioare cu un scheunat, în timp ce o pată întunecată i se întindea pe materialul pantalonilor. Lucky s-a repezit spre ieșire și a tras de mânerul argintiu, acest curios obiect unic, distinctiv pentru metroul parizian, iar ușile s-au deschis. De pe peron l-a auzit urlând către ea că e o curvă, în vreme ce călătorii se revărsau în tren, interpunându-se între ei. A urcat scările două câte două și a ieșit la suprafață.

În Place des Vosges, arcade din piatră atârnav deasupra capului ei, în timp ce gonea spre adresa la care o trimisese agentul. Doi bărbați în vârstă, care fumau îmbrăcați în niște haine măslinii asortate, s-au întors s-o privească

trecând. A apăsător butonul soneriei și a intrat pe ușa din lemn albastră, scorojită, care dădea spre curte. La celălalt capăt se afla o scară înaltă, în spirală; zgomotul bocancilor ei grei se lovea de pereți în timp ce urca fiecare etaj în parte, oprindu-se din când în când să-și tragă sufletul. Își făcuse încă din adolescență obiceiul de a fuma un pachet de țigări pe zi, ceea ce îi afectase rezistența la astfel de activități. În cele din urmă s-a târât, ținându-se de balustradă, până la ultimul etaj. O femeie cu părul prins într-un coc strâns și închis la culoare, având un centimetru de croitorie încolăcit în jurul gâtului asemenea unui șarpe, stătea în pragul ușii, așteptând-o.

— Am întârziat, știu, a zis Lucky, gâfâind. *Je suis désolée.*

— Iar tu cine ești? a întrebat femeia pe un ton pițigăiat.

— Lucky..., a zis, ridicând vocea. Blue.

— Loo-key? a repetat femeia, privind-și lista de nume.

În spatele ei, Lucky putea auzi zumzetul industrial al unor mașini de cusut.

— N-ai întârziat. De fapt, ai ajuns chiar devreme. Proba ta e programată pentru ora două.

Lucky și-a pus palmele pe genunchi și a expirat zgomotos.

— Nu era la douăsprezece?

— Ai greșit. Te rog să te întorci la două. Ciao!

Cu un *clic* autoritar, ușa i-a fost trântită în față. Lucky a rezistat tentației de a se prăbuși chiar acolo și de a dormi în fața ușii, asemenea unei pisici de cartier, până îi venea rândul să fie primită la probă. Încetul cu încetul, s-a târât înapoi, pe scări în jos.

Fără nimic de făcut, Lucky a hoinărit pe străzile pătate de soare din Le Marais, în căutarea unui loc de unde să poată cumpăra ceva de băut. Adrenalina pusă în mișcare

de răzbunarea cu Volvic și cursa care a urmat spre atelierul de croitorie o extenuaseră, scoțând la iveală ceea ce promitea să fie o mahmureală agresivă, în cazul în care n-o tăia de la rădăcină. Era început de iulie și, în ciuda vremii blânde, un curent de neliniște străbătuse Parisul în vara aceea. O grevă generală și aglomerația care i-a urmat umpluseră aerul de un smog tulbure, iar valul de înjunghieri de la metrou și din cartierele rezidențiale făcuse ca numărul polițiștilor de pe străzi să crească foarte mult. Cu toate acestea Le Marais, cu buticurile lui, cu barurile pline până la refuz, cu cafenelele cuprinse de zarvă, părea din fericire departe de toate.

Lucky a auzit vocea unei femei strigând-o de pe cealaltă parte a străzii, iar când s-a întors a văzut-o pe Sabina, prietena ei franțuzoaică, o roșcată, model la rândul ei, al cărei trup a fost descris la un moment dat de un designer ca fiind *asemenea unei sute de kilometri de șosea bună*, care stătea la o masă din fața unei cafenele, alături de doi bărbați, și ei modele. I-a făcut semn lui Lucky să li se alăture.

— Ce prezență tonică, a zis cel mai înalt dintre bărbați, Cliff, în timp ce ea se apropia.

Cliff era australian, un fost surfer profesionist care se bucura de o oarecare notorietate în sezonul respectiv deoarece defilase la Milano dezbrăcat, purtând doar o curea de aur în jurul taliei. Cu toate acestea era imposibil să-l obiectifici; forța veritabilă a eului său nu permitea acest lucru. Asta și conștientizarea faptului că putea oricând să părăsească lumea modei și să se întoarcă la vânătoria de valuri și la viața în rulotă însemnau că părea perfect împăcat cu alegerea lui actuală în ceea ce privește cariera, spre deosebire de Lucky, a cărei frumusețe era deopotrivă